

CREDIMUS

NR. 1 – 2016

ET BLAD OM TRO – FOR UNGE VOKSNE KATOLIKKER

LES OM:

- DET ONDES PROBLEM
- MØRKETID OG KIRKEÅRETS BEGYNNELSE
- KIRKEVIGSEL I TRONDHEIM

Adresse:

Credimus
Akersveien 16 a, 0177 Oslo
Tlf.: 23 21 95 40
E-post: credimus@nuk.no
ISSN 1503-7959

Utgiver:

Norges Unge Katolikker (NUK)
Akersveien 16 a, 0177 Oslo
Tlf.: 23 21 95 40
E-post: nuk@nuk.no
Web: www.nuk.no

Redaksjonen:

Ingebjørg Forsman Bærø
(interimredaktør)
Anja Z. Persvold
Snit Ghebriel
Øyvind Johannes V. Evenstad
Sigrid Perpetua Heggtveit
Odin Fredrik Rustad
Sebastian P. Salinas Thoresen

Layout:

Maria Bjørnland

Bidragstyttere:

Joakim Ramse
Henrik Emill Greve
Maria Bjørnland
Monique A. Vassvåg
Ludvig Lorentz Stefan Hareide

Forside- og baksidebilde:

Anja Z. Persvold

Trykk: Krona Trykk AS

Om bladet:

Credimus er et katolsk blad for betalende medlemmer av NUK over 19 år. Andre kan abonnere på bladet for kr. 150,- i året.

Gaver mottas med takk! Konto-
nummer 3000 16 91399. Merk
innbetalingen med "Credimus".

LEDER

Credimus er tilbake!

Kjære lesere,

Etter nesten ett år har vi igjen klart å samle en redaksjon som gjennom tekster vil utforske gleder og utfordringer ved troen sammen med våre lesere.

Vår nye begynnelse kommer midt i mørketiden, ikke ulikt Kirkeårets begynnelse. Dette nummeret av Credimus handler om kontrastene mellom mørket utenfor, og lyset inne i denne juletiden. Vi dykker også dypere ned i kontrastene mellom egne tanker og følelser i verden vi omgir oss med.

Derfor ønsker vi å reflektere over kontrasten mellom disse - hva som definerer det ene, hva som beskriver det andre. Hvorfor befinner kirkeårets lyseste tid seg i vinterens mørke? Hvordan kan man være modig nok til å stå for sin tro? Er verden god eller ond? Hvordan takler man de fordommene man bli møtt med? Skal man slå tilbake med samme mynt, eller vende det andre kinnnet til? Hva kan man gjøre for å minske kontrasten mellom sin egen tro, og det livet man lever? Endrer man livet, eller endrer man troen?

Hva skal til for å være et lys i mørket?

Alt godt i Kristus,
Ingebjørg Forsman Bærø,
Interimredaktør

... neste gang du hører noe om at katolikkene "ikke er moderne", husk at moten ikke nødvendigvis er god!

TIL ETTERTANKE ...

Har nordmenn flest bedre verdier enn oss katolikker?

Jeg får i hvert fall inntrykket av at de selv tror det. Men vi skal ikke glemme at vi har en meget stolt arv, og at nasjoner ofte fremstiller sin historie på den måten som passer best i ettertiden - noe katolske unge i det norske skoleverket ser mange eksempler på. En av tingene som det ikke snakkes like mye om i norgeshistorien, er tvangssteriliseringen av mennesker i Norge og andre ikke-katolske land i etterkrigstiden. I katolske land ble ikke dette tillatt, fordi det stridet mot verdigrunnet i Kirken. Mens våre katolske verdier tåler tidens tann, har Norge endret seg til det bedre i dette tilfellet. Så neste gang du hører noe om at katolikkene "ikke er moderne", husk at moten ikke nødvendigvis er god!

Hilsen Joakim Ramse,
leder i NUK

INNHold

<i>Mørketid og kirkeårets begynnelse</i>	4
<i>Hva er det egentlig jeg er redd for?</i>	6
<i>Historien om Sancta Lucia</i>	8
<i>Hvordan lage bivoksllys</i>	9
<i>Studietur til Ukraina</i>	10
<i>NUK på kirkevigsels i Trondheim</i>	11
<i>Myteknusing: er jula en hedensk høytid?</i>	12
<i>The Nativity of our Lord Jesus Christ</i>	14
<i>Habakkuk og verdens lys</i>	16
<i>Katolske hodeplagg: zucchetto</i>	17
<i>Filosofisk hjørne: Det ondes problem</i>	18
<i>Med en fot innenfor... og en utenfor</i>	22
<i>En ny vår for våre nye unge</i>	24
<i>Paven kom, vi tok imot ham!</i>	25
<i>10 morsomme fakta om den katolske tro</i>	26

MØRKETID OG KIRKEÅRETS BEGYNNELSE

■ «Alt som er skapt, har sitt liv i ham; og Livet er menneskenes Lys Lyset skinner i mørket, og mørket har ikke kunnet gripe det. Det sanne Lys, det som opplyser hvert menneske, kom nå selv til verden.» (St. Johannes 1, 4-5.9)

Gud har skapt en god verden, og Han gjør allting godt gjennom seg.

(Alle bibelsitater er fra Gunnes' oversettelse, bortsett fra den merket med stjerne (*) som er fra Bibelselskapets 2011-oversettelse)

Juletiden er en merkelig og spesiell tid. Den begynte, for butikkenes del, allerede i midten av november, og i det ganske land har de store handlegatene og alléene vært fylte med lysende dekorasjoner lenge. Bjeller, engler og alle slags lys preger byene. Hovedstaden er et godt eksempel; kilometervis med lysende bjeller og stjerner strekker seg fra Majorstuen, gjennom Karl Johan og til Østbanehallen og videre. Butikkvinduene er fulle av de fineste tingene vi kan gi hverandre.

Men dette lyset skinner bare der hvor vi mennesker bor, Moder Jord er stille, kald, grå og mørk. Hun sover under en dyne av snø til våren kommer, til solen vender tilbake fra hvor enn den har gjemt seg. Det er korte dager, og lange netter. Årets lengste netter, faktisk. Julaften er ikke mange dagene etter den lengste av disse, og dette er ikke tilfeldig. Kirkeåret begynner på den første søndag i advent, og fra naturens side er dette inngangsporten til vinteren, og årets naturlige slutt.

Fra kirkens side representerer denne lilla liturgiske tiden verden før Jesu komme, en mørk tid – en tid uten Lyset.

Jeg har aldri opplevd det selv, men jeg har hørt det er sagt at i landets nordligste byer finnes det dager hvor solen ikke titter frem i det hele tatt. For en oslogutt er det allikevel ikke mange timene det store lyset viser seg. Naturen selv bedrar den åndelige virkeligheten vi feirer i juletiden – endringen fra det dypeste mørke til det mest strålende lyset. Verdens natt, tilværelsen uten frelse, er blitt dag, og fra nå av blir det bare lysere, bedre. Ja, Naturen selv er inkarnasjonens vitne: Hun forlenger dagene, lar alt blomstre og hun lar kroppen kjenne det når våren kommer igjen: Det er godt å være i live.

Det overrasker meg hver gang hvor utrolig fargerik og livgivende våren er i forhold til vinteren. Kirken har som helhet utviklet kirkeåret, og hun har ikke spredt årets fester og høytider vilkårlig omkring på kalenderen.

Verdens natt, tilværelsen uten frelse, er blitt dag, og fra nå av blir det bare lysere, bedre.

En del av Kirkeåret er plassert etter én bestemt hendelse som Kirkens tradisjon fester til 25. mars, Herrens bebudelse. Også i Østkirken feires denne dagen. Til og med i Den norske kirke er det en merkedag, og på primstaven kaltes festen marimesse.

Som vi vet feirer man jul, det vil si Jesu fødselsfest, på 1. juledag. Selv om mange av oss også feirer julaften kvelden før, for ha en lenger og mer ordentlig feiring, er det fem- og tyvende som er datoen som er viktig for oss, fordi det er ni måneder etter engelen Gabriel besøkte Den hellige jomfruen, og sa: «Du skal unnfange og føde en sønn, og ham skal du kalle Jesus.» og «Se, også Elisabet, din frende, har unnfanget en sønn, så gammel som hun er; hun er alt i sjetten måned.» (St. Lukas 1,31.36).

La oss gjøre et lite matematisk hopp her: Seks måneder før 25. mars er 23. september, som feires i østkirkene som St. Johannes døperens unnfangelsesfest.

En ni måneders tid etter det markerer alle kristne Sankt-hans på den 24. juni, som er sankt Johannes døperens fødselsfest. Ved siden av påsken utgjør disse festene kirkeårets hjørnesteiner, og feiringene er plassert etter årets naturlige gang.

Jeg skrev over om hvordan Moder Jord selv snakker kirkeårets sak ved juletider: Det er årets lengste natt, vintersolverv, før Kristus kommer til jorden. Vårjevndøgn er den tyvende mars, noen dager før Herrens bebudelse. Sommersolverv er den noen dager før Johannes døperens fødsel, og da blir dagene kortere inntil rundt den tiden vi feirer at Jesus ble født.

Skriften forteller oss at Johannes døperen sier: «Han skal vokse, jeg skal avta.» (St. Johannes 3,30)* Etter Julefeiringen går dette ganske bokstavelig i oppfyllelse! Natten avtar og må gi etter for dagen. Johannes døperen er et bilde på overgangen mellom den gamle pakten, og den nye som Jesus stifter mellom oss

mennesker og Gud. Den gamle pakt, den hårde loven, må gi etter for Kristi hjertelag og Guds grenseoverskridende miskunn.

Gud har skapt en god verden, og Han gjør allting godt gjennom seg. Vi vet at vi, utvilsomt hver og en av oss, har kastet vrak på Ham gjennom våre feil, synder og overtredelser. Frelsesberetningen, gudsdramaet som vi lever gjennom og feirer i kirkeårets gang, er veien til gjenforening med Faderen. Dette er en vanskelig historie, men vendepunktet i denne fortellingen begynner med Jesu fødsel. Det er faktisk selve historiens midtpunkt: Vi markerer kalenderen vår etter denne hendelsen. Vi feirer Guds «bursdag,» at Han kom til oss og delte våre kår, blant annet ved å gi hverandre presanger. Vi mottar nåden og vi blir gitt den av Gud gjennom Kristus og i Den hellige ånd. Jeg er sikker på at Herren vel-signer oss på utallige måter gjennom julefeiringen – måtte Han vende det som er mørkt i oss til Lyset!

HVA ER DET EGENTLIG JEG ER REDD FOR?

■ «Jeg tror på én Gud», det er så lett å si på søndag. Det er så godt å føle at jeg er del av et fellesskap, hvor vi ber for hverandre, går i messe, drar på arrangement sammen. Maria-ikonet henger så staselig på veggen, og jeg tar nesten aldri av korset mitt rundt halsen. Og når kollegaene mine spør hva jeg skal i kveld, sier jeg «åh, jeg skal møte noen venninner». Men jeg skal jo på bibelgruppe med venninner.

Hvis jeg går forbi kirken, eller når jeg skal spise lunsj på jobben, da gjør jeg et mikroskopisk og lynraskt korsets tegn. Selv med katolske venner snakker jeg egentlig sjelden om Jesus. Jeg kan snakke om at Gud er viktig, at paven er inspirerende, men jeg er sjelden frimodig nok til å åpenlyst vise hvor glad jeg er i Jesus, eller ta initiativ til å be mer enn én dekade av rosenkransen. Hva er det egentlig jeg er redd for?

Det at jeg ikke vil gjøre synlige tegn på troen min foran andre kan jeg lett si skyldes kulturen vår, der religion er noe personlig, og forkynnelse ikke er noe man skal prakke på andre. Det å bli konfrontert med ubehagelige spørsmål knyttet til kristenlivet, det å offentlig måtte forsvare hvorfor jeg går i kirken hver søndag, det prøver jeg å unngå.

Herren er mitt lys og min frelse, hvem skulle jeg være redd for? (Sal 27,1)

Jeg er feig. Nei, jeg er da bare ikke ute etter oppmerksomhet? Hvorfor skal andre mennesker bruke tid og krefter på mitt livssyn? Jeg er så redd for å ikke ha gode nok svar på kritiske spørsmål, jeg frykter å fremstå som dum, fordi jeg ikke vet om det var Matteus eller Lukas som skrev juleevangeliet. Denne frykten viser seg som feighet, jeg smyger meg unna utfordringer, jeg vet jeg ikke klarer å være

smart på egen hånd.

Jeg føler meg hjelpeløs, for jeg glemmer det viktigste: å be. Den hellige ånd virke i meg og opplyse tankene mine. Bare slik vil jeg være modig nok til å være ærlig med meg selv og dem jeg omgås. «Herren er mitt lys og min frelse, hvem skulle jeg være redd for?» (Sal 27,1).

Når noen spør meg hva jeg gjorde i går, så kan jeg si at jeg var på messe fordi det gir meg glede, lys, ro og støtte fra Gud i hverdagen. Alternativt kunne jeg jo ha sagt at jeg ikke gjorde noe spesielt i går. Det «verste» som kan skje dersom jeg sier jeg var i kirka, er at den jeg snakker med synes jeg er rar og gammeldags. Hva slags skade gjør det? Jeg vil heller bli sett på som slik enn likegyldig. Slike små øyeblikk – samtaler med andre – er vitnesbyrd om at jeg ikke trenger å skamme meg over å følge Jesus. Det tenner kanskje også små lys som opplyser andre persons tanker.

CZEGO TAK SIĘ BOJĘ?

Pan światłem i zbawieniem moim: kogóż mam się lękać? (Ps 27,1)

■ **«Wieżę w jednego Boga», to łatwo powiedzieć w niedzielę. Tak dobrze być członkiem wspólnoty, gdzie modlimy się za siebie, spotykamy się na mszy świętej, wyjeżdżamy na spotkania razem. Ikona Maryi tak dostojnie wisi na ścianie, rzadko zdejmuję krzyżyk ze szyi. Lecz kiedy znajomi pytają się co robię dzisiaj wieczorem, odpowiadam «spotykam się z koleżankami». Ale przecież idę na grupę biblijną z koleżankami.**

Kiedy przechodzę obok kościoła, kiedy jem lunch w pracy, wtedy robię mikroskopijny znak krzyża. Nawet z katolickimi znajomymi zbyt rzadko mówię o Jezusie. Opowiadam o tym, jaki Bóg jest ważny dla mnie, że Papież jest inspirowany. Rzadko zdarza się, że jestem taka bezpośrednia i otwarta aby pokazać jak bardzo kocham Jezusa. Ociągam się, aby odmówić więcej niż dziesiątkę różańca. Dlaczego przychodzi mi to z takim trudem?

Brak otwartego entuzjazmu i zaangażowania łatwo mogą winić tutejszą kulturą społeczeństwa, gdzie religia jest czymś bardzo osobistym, a ewangelizowanie nie powinno być narzucane innym.

Konfrontacja z nieprzyjemnymi pytaniami dotyczącymi życia chrześcijańskiego, publiczne tłumaczenie się czemu w każdą niedzielę chodzę do kościoła, to tematy których staram się unikać. Jestem tchórzem. Nie, przecież tak zachowuję się aby nie zwracać na siebie szczególnej uwagi...?

Czemu inni ludzie mają tracić czas i siłę na mój pogląd życiowy? Boję się, że nie będę miała wystarczająco dobrej odpowiedzi na krytyczne pytania, obawiam się, aby nie pamiętać czy to św. Mateusz czy św. Łukasz napisał Ewangelię na Święto Bożego Narodzenia. Ten lęk objawia się jako tchórzostwo, wymiguję się od wyzwania, bo wiem, że sama z siebie nic nie mogę.

Czuję się bezradna, bo wciąż zapominam o tym, co najważniejsze: poprosić Ducha

Świętego, aby zadziałał we mnie i oświecił mój umysł. Tylko z Nim będę na tyle odważna, aby być szczerą wobec siebie i wobec tych, z którymi przebywam.

«Pan światłem i zbawieniem moim: kogóż mam się lękać?» (Ps 27,1). Kiedy ktoś mnie zapyta, co wczoraj robiłam, mogę odpowiedzieć prawdę, że byłam na mszy świętej, msza święta daje mi radość, światło, pokój wewnętrzny i wsparcie od Boga w codziennym życiu. Z drugiej strony, mogę odpowiedzieć, że nic takiego specjalnego nie robiłam wczoraj. «Najgorsze», co mogłoby stać się, gdy opowiem prawdę, to to, że osoba z którą rozmawiałam, mogłaby pomyśleć, że jestem dziwna i starodawna. Cóż to byłoby za problem? Wolę, aby inni ludzie myśleli, że jestem taka, niż obojętna. Takie małe chwile są świadectwem, że nie wstydzę się przynależności do Jezusa, może też zapalają małe światła w sercach innych.

HISTORIEN OM SANCTA LUCIA

Av: Sigrid Perpetua Heggveit

Helgener er mennesker som har dødd for sin kristne tro eller viet livet sitt til den kristne tro og Gud. Personer som blir helligkåret eller kanonisert har ofte gjort noe spesielt for mennesker, eller utført mirakler. De kan sees på som helter i den katolske tro.

■ Lucia kommer fra det latinske ordet for lys, lux, og i den forbindelse passer det fint å skrive om henne i adventiden når det er mørkt ute. Hennes minnedag er 13. desember.

I Norge feirer vi Luciadagen slik vi har gjort fra 1700 tallet. Det blir sagt at man på denne dagen skal kunne finne ut hvem man gifte seg med. På Sicilia begynte man veldig tidlig å feire denne dagen med et svært bål og lys fest.

Lucia ble født omkring år 286. Hun komme fra Syrakus på øyen Sicilia i Italia. Hun vokste opp med en kristen mor, og med kristen tro. Allerede som lite barn avga hun løftet om evig kyskhets. Lucia fortalte ingen andre om dette løftet.

Da hun kom i gifteklar alder, fant hennes mor en hedensk passende mann til henne. Lucia utsatte forlovelsen flere ganger, ettersom hun hadde avgitt et kyskhetsløfte som liten. Lucia ba til Gud om at han måtte hjelpe henne og hindre ekteskapet.

Moren til Lucia ble syk og som følge av dette dro de til Sankta Agathas grav som lå i nærheten av der de bodde. Etter besøket ved graven ble moren helbredet.

Lucia fortalte da om kyskhetsløftet hun hadde avgitt som liten. Moren skjønte da Lucias grunn for ikke å ville gifte seg, og forlovelsen ble brutt.

”**Lucia ville ikke oppgi sin kristne tro, uansett hvor mye hun ble torturert.**”

Hun fikk tillatelse av sin mor til å gi mat til de fattige. Når hun gjorde dette måtte hun ha lys på hodet, fordi hendene var fulle med mat. Da hennes kommende forlovede fikk greie på at verken ble noe av forlovelsen eller ekteskapet, ble han sint og sur.

På den tiden forfulgte keiser Diokletians (244-311) de kristne. Lucias tidligere forlovede

fortalte til keiser Diokletians stattholder at Lucia var kristen. Dette førte til at Lucia ble tatt til fange. Lucia ville ikke oppgi sin kristne tro, uansett hvor mye hun ble torturert.

Hun ble brent uten å ta skade og hun fikk kokende olje over seg, som hun også kom fra uten en skramme.

Til slutt var det ikke noe annet å gjøre enn å finne frem sverdet og dømme henne til døden. Fangevokteren kjørte sverdet gjennom halsen hennes og skar ut øynene hennes. Dette førte til at hun ble sterkt såret, og døden nær. Før hun døde kom det en prest og gav henne sakramentet. Året for hennes død var 304.

Sankta Lucia fremstilles ofte med et sverd i halsen og øynene på et fat. Hun er i dag kjent som skytshelgen for de blinde.

Kilder:

- Birger Sivertsen, Mari Vassause og den hellige Margareta. Gamle norske merkedager 2000
- P. Adalbert Engelhart O.S.B, Helgonkalendern
- Messebok for søndager og festdager, St.Olav forlag 2011

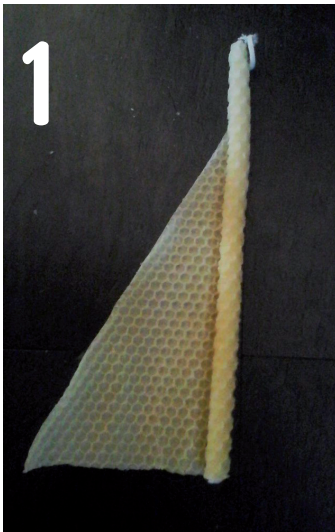
HVORDAN LAGE BIVOKSLYS?

■ Nå blir det mørkt ute, og hva er vel hyggeligere enn levende lys, til å lyse opp i denne mørke tiden?

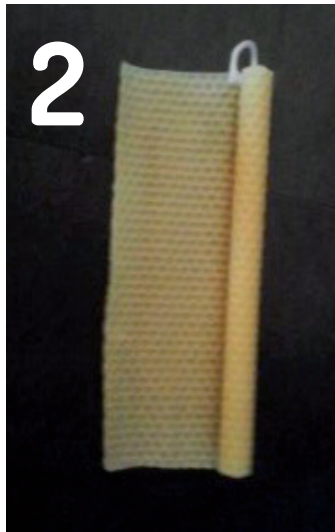
Lær å lage nydelige bivoksllys av rektangulære bivoksplater. Det er enkelt!

Du trenger:

- **En veke**, kan kjøpes i diverse hobbybutikker
- **Bivoksplater**, kan kjøpes bl.a. på Honningsentralen.

1: Del bivoksplaten i to diagonalt og legg en veke langs den ene siden. Rull platen fast sammen rundt veken.

2: Man kan også rulle lys uten å dele bivoksplaten. Hvis man legger veken langs kortsiden får man et tykt lys, legger man den langs langsiden får man et høyt lys.

3: Disse lysene dufter deilig av honning.

STUDIETUR TIL UKRAINA

■ 21.-25. Oktober reiste Sandra Kim og jeg som NUKs representanter til LNUs studietur til Kiev, Ukraina. Vi var med som et vidt spekter av ulike norske ungdomsorganisasjoner- og partier. Målet var å bli kjent med den Ukrainske kulturen og historien, og spesielt å få et innblikk i hvordan det sto til med sivilsamfunnet etter "The revolution of Dignity" i 2014.

Landet har vært sterkt preget i tiden etter opptøyene på Maidan-plassen i 2014, hvor sivilsamfunnet og opprørspoliti braket sammen i voldelige konfrontasjoner. Det var spesielt å bo på det samme hotellet hvor demonstrantene ble skutt og drept av skarpskyttere. Mye av bakgrunnen for opptøyene lå i folkets misnøye med staten og den omfattende korrupsjonen her.

I løpet av fem hektiske dager fikk vi oppleve Kiev, møtt flere representanter fra ungdomsparti- og grupper, EU-delegasjonen, den norske ambassaden, representant fra parlament og departement. Flere av de vi snakket med tok opp endringen som hadde skjedd i befolkningen etter revolusjonen, spesielt blant de unge.

Selv om Ukraine står midt i en problematisk situasjon med en væpnet konflikt i Øst og store korrupsjonsproblemer, vitnet alle vi snakket med om et større samfunnsengasjement blant de unge, med et sterkt ønske om å endre landet. Det var imponerende å se hvor hardt de unge og departementet rundt sto på for å skape en plattform hvor de kunne delta å få utløp for sitt samfunnsengasjement.

Spesielt hyggelig var den ene

dagen vi fikk mingle med Ukrainske ungdomsorganisasjoner og møtte noen fra vår egen søsterorganisasjon "Obnova". Vi delte erfaringer fra både organisasjonsliv og hverdagen som katolikk. De var veldig interessert i påskeleirene NUK arrangerer, og vi måtte bli imponert over oppmøtet og engasjement på møtene i Kiev har ikke midlene til å reise hjem til jul, så hvert år arrangerer Obnova julefeiring slik at ingen behøver å feire den alene.

Det var en utrolig opplevelse å bli kjent med så mange ulike aspekter av det Ukrainske samfunn, og ikke minst å se det voldsomme engasjementet som er å finne blant ungdommer både i Ukraina og Norge. Vi har lært både hvordan EU, Norge, unge i Ukraina og vi selv kan bidra til påvirke sivilsamfunnet her.

ARRANGEMENT

Av: Henrik Emil Greve,
Generalsekretær i NUK

Foto: Vuong Hoang Vu

NUK PÅ KIRKEVIGSEL I TRONDHEIM

■ Den nye domkirken i Trondheim ble vigslet helgen 18.-20. november. For de fleste av oss som deltok vil nok dette være den eneste gangen i våre liv at vi opplever en domkirkevigsling. I hvert fall i Norge. Selv om biskopen påpekte i sin vigslingshilsen at dette er den femte katolske domkirken i Trondheim.

Den første, Klemenskirken er forsvunnet (men nylig gjenfunnet under arkeologiske utgravninger). Den andre kjenner vi alle godt til og den ligger like ovenfor nye St. Olav domkirke, nemlig Nidarosdomen. De to andre er de foregående domkirkene som har blitt bygget siden reformasjonen.

Vi i Norges Unge Katolikker arrangerte en helg for ungdommene i Trondheim Stift og hadde gleden av å bli bedre kjent med hverandre og den nye domkirken. Ungdommene deltok både i vesper dagen før vigslingen og i selve vigslingsmessen. Ikke bare var domkirkens estetikk og arkitektur imponerende, men selve liturgien var også utrolig vakker. I tillegg til paven legat, kardinal Cormac Murphy-O'Connor, biskop Bernt og flere biskoper og prester gjorde ministrantene, korene og menigheten dette til en flott vigsling. Etter en veldig fin kirkevigsling som tok hele tre timer hadde man en fin fest for alle inviterte på et hotell i Trondheim.

Vi fikk litt tid på Trondheim vandrerhjem hvor vi også overnattet til å bli bedre kjent med hverandre. I en kort helg som var preget av mye program i forbindelse med vigslingen var det mange som gjerne skulle hatt enda mer tid til det sosiale. Det håper jeg at ungdommene i Trondheim stift kan gjøre noe med ved å lage distriktstreff og lokallagstreff. Nå har man i hvert fall en flott domkirke i Trondheim som man kan bruke. Til slutt vil jeg gratulerer alle Norges katolikker og særlig Trondheim stift med en utrolig vakker ny domkirke.

ER JULA EN HEDENSK HØYTTID?

■ Rundt juletider er det vanlig å høre alle slags bastante påstander om den kristne feiringen i slutten av desember. Er det virkelig sant at Kirken simpelthen har plagiert den 25. desember som høytid fra eldre, hedenske tradisjoner? Har vi egentlig ingen anelse om hvilken dag vår Frelser ble født?

Denne myten forekommer i flere ulike versjoner. Noen hevder at siden ingenting tyder på at Jesus ble født i desember, besluttet Den katolske kirke på 300-tallet å «kristne» en hedensk høytid. Andre går lenger, og hevder at Jesu fødselsdag på 25. desember viser at han bare er en kopi av hedenske guder som Horus, Dionysos eller Mithras.

Den første myten, om julens hedenske opprinnelse, har blant annet blitt brukt for å svartmale Kirken som «antikristelig». Dette var grunnen til at julen og alle dens festligheter ble forbudt av puritanerne i England på 1600-tallet – noe som også bidro til puritanernes dårlige ry som grå

og humørløse. Fremdeles vil ikke Jehovas vitner feire jul, fordi den ifølge dem har røtter i hedenske skikker og ritualer.

Jesus kunne simpelthen ikke ha blitt født i desember, er det noen som sier, fordi gjeterne ikke ville ha vært ute med sauene sine når det var så kaldt. En populær forklaring som gis på hvorfor kristne likevel feirer jul den 25. desember, er at keiser Konstantin – som aldri klarte å kvitte seg helt med hedenskapen sin – fikk Den katolske kirke til å overta den romerske Saturnalia-feiringen.

Innvendingen om at vinteren er for kald til at gjeterne kunne ha vært til stede med sauene sine da Jesus ble født, holder ikke mål. Det viser seg at gjennomsnittstemperaturen for Jerusalem i desember ligger på rundt 10 °C, og patriarken Jakob var sannsynligvis ute og gjette sauer på enda kaldere netter: «Heten fortærte meg om dagen og kulden om natten» (1 Mos 31,40).

Når det gjelder Saturnalia-feiringen til ære for jordbruksguden Saturn, viser det seg at

tidspunktet for denne høytiden til stadighet ble flyttet rundt på av romerske keisere. Først den 14. desember, så den 17. – men aldri senere enn den 23. Det er mildt sagt merkelig at noen med en klar intensjon om å «kristne» en hedensk høytid skulle ha valgt en dato som falt minst to dager etter at festen var over.

En annen påstand handler om at julen er en kristen versjon av den romerske festen for Sol Invictus – «den ubeseirede sol» – som også fant sted på 25. desember. Denne høytiden ble innført av keiser Aurelianus i år 274, altså nesten tre århundrer etter Jesu fødsel. Det er nærliggende å tro at den hedenske keiseren gjorde dette i et forsøk på å overta den kristne bevegelsen, som på denne tiden hadde spredt seg i hele Romerriket.

Hva med den andre myten? Siden dokumentarfilmen Zeitgeist kom i 2007 har det vært populært å sammenligne Jesus med hedenske guder som Horus, Dionysos og Mithras – blant annet på grunn av 25. desember som delt fødselsdag. Noe av dette blir også

nevnt i den bestselgende Da Vinci-koden av Dan Brown fra 2003 (som for øvrig er full av faktafeil om Den katolske kirke).

Teorien om likheter mellom Jesus og andre guder er imidlertid svært dårlig begrunnet, og fortjener nådeløs tilbakevisning. Den ble kanskje først formulert av den skotske antropologen James George Frazer på 1800-tallet, men har siden blitt populær i visse New Age-miljøer. Siden ingen kan vise til troverdige primærkilder for å underbygge en slik teori, har den som regel ikke blitt tatt på alvor av seriøse forskere.

Den egyptiske himmelguden Horus (avbildet med falkehode) var for eksempel knyttet til måneden «Khoiak» – som svarer til oktober eller november – og hadde ingenting med 25. desember å gjøre. Det hadde heller ikke den greske

fruktbarhetsguden Dionysos, som iblant sies å ha blitt født den 5. eller 6. januar (selv om dette er usikkert). Hva med den persiske gudeskikkelsen Mithras, som etter hvert ble hellenisert og introdusert til Romerriket? I én versjon av fortellingen springer han fullvoksen ut av en stein i september eller oktober.

Heller ikke de andre likhetene som enkelte påstår å finne mellom Jesus og disse tre har noe grunnlag i fakta. Ingen av dem ble født av en jomfru – Horus var sønn av Osiris, Dionysos av Zevs, og Mithras, som vi har sett, kom fra en stein. Ingen av dem ble korsfestet og gravlagt før de sto opp igjen – Horus smeltet sammen med solguden Ra for å danne «Ra-Horakhty», Dionysos døde og gjenoppsto hvert eneste år, og det finnes ingen fortelling om Mithras' død. Har vi derimot noen positive grunner til å tro at Jesus

faktisk ble født i desember? Hvert år feirer vi minnedagen for Herrens bebudelse den 25. mars, som var dagen da erkeengelen Gabriel kom til Jomfru Maria og sa: «Du skal bli med barn og føde en sønn, og du skal gi ham navnet Jesus» (Luk 1,31). Den 25. desember faller nøyaktig ni måneder etter dette, og passer derfor perfekt som dagen for Jesu fødsel.

La oss ikke bli motløse eller usikre av de som trekker julefeiringens legitimitet i tvil. Vår tro har sitt grunnlag i historien som Gud trådte inn i, og vi feirer noe som faktisk har funnet sted. La heller feiringen bli dypere av kunnskapen om at fortellingen er sannere enn vi kanskje vet.

The Nativity of our Lord Jesus Christ

*The Twenty-fifth Day of December,
when ages beyond number had run their course
from the creation of the world,
when God in the beginning created heaven and earth,
and formed man in his own likeness;
when century upon century had passed
since the Almighty set his bow in the clouds after the Great Flood,
as a sign of covenant and peace;
in the twenty-first century since Abraham, our father in faith,
came out of Ur of the Chaldees;
in the thirteenth century since the People of Israel were led by Moses
in the Exodus from Egypt;
around the thousandth year since David was anointed King;
in the sixty-fifth week of the prophecy of Daniel;
in the one hundred and ninety-fourth Olympiad;
in the year seven hundred and fifty-two
since the foundation of the City of Rome;
in the forty-second year of the reign of Caesar Octavian Augustus,
the whole world being at peace,
JESUS CHRIST, eternal God and Son of the eternal Father,
desiring to consecrate the world by his most loving presence,
was conceived by the Holy Spirit,
and when nine months had passed since his conception,
was born of the Virgin Mary in Bethlehem of Judah,
and was made man:*

The Nativity of Our Lord Jesus Christ according to the flesh.

HABAKKUK OG VERDENS LYS

Jesus fortalte sine tilhørere at Skriften vitner om ham (Joh 5,39), og dette bør gi oss fornyet engasjement for å lese Bibelen i lys av julens mysterium – ikke bare de bøkene vi kjenner til fra før, men også de som, i likhet med Habakkuk, ofte blir oversett.

■ De fleste kjenner til gammeltestamentlige profetier om den kommende Messias, først og fremst hos de fire «store» profetene – Jesaja, Jeremia, Ezekiel og Daniel. Disse kaster unektelig lys over både julen og påsken, men i skyggen av disse havner de mindre kjente profetiske bøkene. Blant de tolv «små» profetene finner vi Habakkuk (navnet betyr omfavelse eller «en som holder seg fast»). Av én eller annen grunn ser han ut til ofte å bli oversett, kanskje fordi mange oppfatter budskapet hans som lite relevant for oss i dag.

De som har lest delene av Daniels bok som ikke er med i protestantiske bibler, vil kanskje huske at Habakkuk gjør en opptreden når Daniel blir kastet i løvehulen (for andre gang på kort tid). For at Daniel skal kunne overleve i seks dager, kommer Herrens engel til Habakkuk og ber ham om å ta med seg et måltid til profeten (Dan 14,33 ff.).

Habakkuk var selv profet i kongedømmet Judea (det sørlige riket etter splittelsen som fant sted i kjølvannet av kong Salomos død), og forutså den babylonske beleiringen av Jerusalem fra 598 til 597 f.Kr. Dette kan vi lese om et annet sted: «På den tid dro mennene til kong Nebukadnesar av Babel opp mot Jerusalem, og byen ble beleiret» (2 Kong 24,10).

Men det finnes også en profeti hos Habakkuk som kan minne om noe fra selve Jesajaboken: «Lysglansen er som en soloppgang, stråler går ut fra hans hånd» (Hab 3,4). Denne beskrivelsen av Herrens frelseshandling i verden kan tolkes som en kortversjon av det kristne juleevangeliet: Verdens lys lar seg føde inn i dødsskyggens dal.

Denne tolkningen forsterkes når Habakkuk taler direkte til Herren, og sier: «Du drar ut for å frelse ditt folk, for å frelse din salvede» (Hab 3,13).

Her er betydningen uklart, men i den latinske Vulgata står det – kanskje mer presist – at Herren skal frelse sitt folk med sin salvede (Kristus). I så fall har vi med en klar messiansk profeti å gjøre.

På grunn av folkets synder hadde Habakkuk gått i forbønn for dem: «Husk å vise barmhjertighet selv om du er vred!» (Hab 3,2). Den største barmhjertighetshandlingen i historien fant sted da Gud tok på seg vår menneskenatur og ble utsatt for alle våre svakheter. Dette er julens sanne budskap, og noe som hele Skriften bygger opp til.

Jesus fortalte sine tilhørere at Skriften vitner om ham (Joh 5,39), og dette bør gi oss fornyet engasjement for å lese Bibelen i lys av julens mysterium – ikke bare de bøkene vi kjenner til fra før, men også de som, i likhet med Habakkuk, ofte blir oversett.

KATOLSKE HODEPLAGG

Klerikal hodebry – zucchetto

■ En zucchetto er det de mindre nerdete av oss vil kalle biskopens lille runde hatt eller kalott. Den kan minne om jødernes yarmulke/kippah, men zucchettoens opphav og funksjon har fint lite med jødedom å gjøre.

Zucchettoens opprinnelige oppgave var å beskytte den bare skallen til de geistlige som bar tonsur/hårkrans, populært kalt «munkesveis», men bruken er nå uavhengig av sveisen.

Alle geistlige har lov til å bruke zucchetto, men det er bare biskoper som er pålagt å bruke den, og trolig er det derfor bare de som vanligvis også

gjør det. Som et tegn på respekt for Det allerhelligste sakrament, skal biskopens zucchetto tas av ved Sanctus, og han får den ikke tilbake før etter kommunionen.

Som så mye annet i Kirken kommer zucchettoens farge an på bærerens rang. Diakoner og prester får svart, biskoper rosa, kardinaler rød, og paven får hvit.

Pave Frans med sin hvite zucchetto, i en noe utradisjonell positur :)

DET ONDES PROBLEM

■ **Under et intervju i 2015 ble den britiske komikeren og ateisten Stephen Fry spurt hva han ville sagt dersom han døde og plutselig befant seg foran Perleporten. Fry fyrte løs med denne salven:**

How dare [God] create a world in which there is such misery that is not our fault? It's not right. It's utterly, utterly evil. Why should I respect a capricious, mean-minded, stupid God who creates a world which is so full of injustice and pain? ... It's perfectly apparent that he is monstrous, utterly monstrous, and deserves no respect whatsoever. The moment you banish him, life becomes simpler, purer, cleaner, more worth living, in my opinion.

Det Fry kraftfullt uttrykker her, er en variant av det såkalte argumentet fra ondskap. Dette regnes av mange som det beste argumentet mot Guds eksistens, og tar utgangspunkt i følgende tanke: En allmektig og allgod skaper-gud ville hatt motiv til å lage et skaperverk uten ondskap, siden Han er allgod. Og siden Han er allmektig, ville Han også hatt mulighet til å gjøre det. (I denne sammenhengen brukes ordet "ondskap" i en litt bredere betydning enn den dagligdagse -- "ondskap" betyr her noe sånt som alt som er ille i verden, det være seg folkemord eller inngrodde tånegler.)

Dermed er et skaperverk uten ondskap den typen skaperverk som Gud ville skapt, så hvis Gud finnes, burde vi forvente oss et slikt skaperverk uten ondskap. Men åpenbart finnes det ondskap i verden, så derfor kan den ikke være skapt av en allgod og allmektig Gud.

Mange andre argumenter er også egentlig bare spesialtilfeller av argumentet fra ondskap. Argumentet fra gud-

dommelig skjulthet -- som tar utgangspunkt i spørsmål som "Hvorfor skriver ikke Gud på himmelen?", for å låne en formulering fra Espen Ottosen -- koker for eksempel ned til tanken om at det er et onde at Gud ikke åpenbarer seg mer tydelig for menneskeheden. Og innvendinger mot de tradisjonelle helvetes- og arvesyndsdogmene, koker på lignende vis ned til tanken om at helvete og arvensynden er onder, og derfor ikke er noe Gud ville ha skapt eller tillatt. Et svar på argumentet fra ondskap har derfor også potensiale til å løse opp i mange andre teologiske floker.

Før vi for alvor begynner å se på argumentet fra ondskap, er en viktig advarsel nødvendig. Mange troende tviler på Guds eksistens på grunn av ondskaper i verden, og leter etter trøst og beroligelse. Og mange ikketroende som fremmer argumentet fra ondskap -- for eksempel Stephen Fry -- synes å være drevet mer av følelser enn av fornuft. (Ofte fremstår denne siste gruppen som vandrende bevis på at den amerikanske predikanten Douglas Wilson har rett når

Har det regnet...?

han sier at "The two fundamental tenets of true atheism [are] one: There is no God [and] two: I hate Him.") Slike mennesker vil ikke nødvendigvis finne trøst eller ro i en filosofisk samtale om argumentet fra ondskap. Det er ikke fordi motsvarene til argumentet er dårlige, men fordi de ikke først og fremst er beregnet på å trøste eller berolige.

Mange lider av fly- eller tannlegeskrekk selv om de vet at det er helt trygt å fly og gå til tannlegen, og på samme måte kan ondskaper i verden fortsette å få oss til å tvile på at Gud finnes, selv når vi vet at den ikke egentlig gir oss noen god grunn til å tvile. Det motsvarene kan vise, er at i den grad det finnes en bekymring som krever trøst og beroligelse, så er bekymringen irrasjonell. Den gir oss ingen god grunn til å ikke tro på Gud, like lite som en irrasjonell tannlegeskrekk gir meg en god grunn til å la være å gå til tannlegen.

Kort sagt: Følelser er ikke argumenter. Det betyr ikke at følelser er uviktige -- men de

som trenger hjelp med dem, bør nok oppsøke sjelesørgere og psykologer før de oppsøker filosofer.

La oss derfor med god samvittighet tilsidesette følelsene og gå videre til argumentene -- for det finnes nemlig flere varianter av argumentet fra ondskap. Noen hevder at det innebærer en logisk selvmotsigelse å tro på en allmektig og allgod skapergud som tillater ondskap, på samme måte som det innebærer en logisk selvmotsigelse å tro på en rund trekant eller en gift ungar.

Kort sagt: Følelser er ikke argumenter.

Tanken her er altså at det er en logisk nødvendighet at en verden skapt av en allgod og allmektig Gud vil være fri for ondskap, og derfor også at Gud ikke kan finnes i en verden som vår, der det finnes ondskap. Gud er per definisjon ikke en som ville skapt en verden med ondskap, på samme måte som trekanter

per definisjon ikke er runde og ungarer per definisjon er ugifte. Dette er den såkalte logiske varianten av argumentet fra ondskap.

Dette er en svært sterk påstand, og derfor er den desto lettere å motbevise. Å påstå at Guds eksistens og eksistensen av ondskap logisk motsier hverandre, er å påstå at det ikke finnes noen logisk mulige situasjoner der Gud og ondskap kan sameksistere -- at det ikke går an å fortelle en historie der Gud og ondskap sameksisterer uten å vikle seg opp i en eller annen selvmotsigelse. Men i boken *God, Freedom, and Evil* (1967), forteller filosofen Alvin Plantinga én slik historie. Plantingas historie høres omtrent ut som dette: Siden Gud er allgod, vil Han skape et skaperverk som er så godt som mulig. Skapninger med fri vilje er et svært stort gode, og derfor skaper Gud en verden med slike.

Men fri vilje innebærer muligheten til å vikle seg opp i både "moralsk ondskap" som drap og tyveri og "naturlig ondskap" som sykdommer og naturkatastrofer. Dette er

store onder, men fri vilje er et så stort gode at det veier opp for dem -- alt i alt er verden fortsatt bedre enn den ville vært uten skapninger med fri vilje.

Plantinga påstår ikke at denne historien er sann, noe den som sagt heller ikke trenger å være for å besvare det logiske argumentet -- han påstår kun at den er logisk koherent. Dette er bare en svært overfladisk oppsummering av Plantingas argument, men de fleste filosofer -- ikketroende så vel som troende -- har latt seg overbevise om at historien hans faktisk er koherent, og regner derfor det logiske argumentet fra ondskap som dødt og begravet.

Men kanskje vi bør tenke på saken på en litt annen måte enn dette. Sett at jeg en morgen ser ut av vinduet mitt og oppdager at fortauet utenfor, som var tørt da jeg la meg kvelden før, nå er blitt vått. Rimelig nok kommer jeg frem til at det må ha regnet i løpet av natten. Nå er det selvfølgelig ikke sånn at det våte fortauet er ufeilbarlig bevis på regn: Andre forklaringer, for

eksempel at noen har hatt en heidundrandes vannkrig over natten, er også fullt mulige. Det våte fortauet gjør det ikke logisk nødvendig at det har regnet -- kun svært sannsynlig. Kanskje eksistensen av ondskap ikke motbeviser Gud på samme måte som det at jeg er en ungar viser at jeg ikke er gift, men på samme måte som det våte fortauet viser at det har regnet. Kanskje sameksistensen av Gud og ondskap -- lik sameksistensen av et vått fortau og en regnløs natt -- er mulig, men også svært usannsynlig. Dette er det såkalte probabilistiske argumentet fra ondskap.

(...) alt i alt er verden fortsatt bedre enn den ville vært uten skapninger med fri vilje.

Det probabilistiske argumentet fra ondskap har minst to store problemer. For det første er det et langt fra et avgjørende motbevis av Guds eksistens, selv hvis det lykkes.

Ifølge det probabilistiske argumentet gjør ondskap at det er mindre sannsynlig enn det ellers ville vært at Gud finnes, men ikke at det er umulig, eller for den saks skyld usannsynlig alt i alt.

Sett at jeg ser på yr.no at det ikke regnet der jeg bor i går natt. Deretter ser jeg ut på det våte fortauet igjen, og oppdager forlatte Super Soakers og sprukne vannballonger. Da faller plutselig sannsynligheten for regn, mens sannsynligheten for en heidundrandes vannkrig skyter i været. På samme måte kan vi lett oppdage grunner til å tro på Gud som er så gode at de overprøver all grunn som eksistensen av ondskap i utgangspunktet måtte gi oss til å ikke tro på Gud.

En ateist som kun støtter seg på det probabilistiske argumentet, bygger derfor sitt hus på sandgrunn. Hvis det probabilistiske argumentet skal gi ham noen avgjørende grunn til å ikke tro på Gud, må han ikke bare vise at det probabilistiske argumentet lykkes, men også at vi ikke har noen andre grunner til å tro

Hvis vi med sikkerhet skal kunne si at eksistensen av ondskap gjør Guds eksistens usannsynlig, må vi med like stor sikkerhet kunne si at det er usannsynlig at Gud ville skapt en verden med ondskap i seg.

på Gud som er så gode at de overprøver det probabilistiske argumentet. Dette innebærer blant annet å gjendrive alle de tradisjonelle gudsargumentene -- og som jeg håper å vise i fremtidige artikler, er det alt annet enn enkelt.

Dessuten har vi gode grunner til å tro at det probabilistiske argumentet ikke engang gir oss en overprøvbar grunn til å avvise Guds eksistens. Hvis vi med sikkerhet skal kunne si at eksistensen av ondskap gjør Guds eksistens usannsynlig, må vi med like stor sikkerhet kunne si at det er usannsynlig

at Gud ville skapt en verden med ondskap i seg. Men dette innebærer en innsikt i Guds natur og motivasjoner som ingen kan påberope seg. Ta nok en sammenligning. Vi har null utgangspunkt for å kunne si noe sikkert om hva en tilstrekkelig avansert kunstig intelligens ville gjort under slike og slike omstendigheter. Og på den andre siden -- maur har null utgangspunkt for å si noe sikkert om hva mennesker kommer til å gjøre. Men hvis Skriftens og filosofenes Gud faktisk finnes, da er Han uendelig mye mer forskjellig fra oss enn maur eller kunstige

intelligenser, som i det minste også tilhører skaperverket -- Hans tanker er ikke våre tanker, og Hans veier er ikke våre veier (Jes 55,8).

Dette siste poenget vil kanskje vekke harme. Alt jeg har sagt, kan kritikeren innvende, er at Herrens veier er uransakelige, og det er intet argument. Svaret er enkelt: Jo, det er det, gitt at Herrens veier faktisk er uransakelige (for oss) -- hvilket vi som sagt all grunn til å tro at de er. Kritikeren forblir kanskje frustrert, men som sagt: Følelser er ikke argumenter.

MED EN FOT INNENFOR ... OG EN UTENFOR

■ Før jeg visste ord av det, kjentes det som hadde virket som en ferie eller en annen unntakstilstand, som hverdagen.

Jeg befinner meg i Langeac, en bitteliten by i Sentral-Frankrike. Til sammenligning er drabantbyen Holmlia, der jeg vokste opp, tre ganger større i folketall. Her er det altså lite som skjer – skulle man trodd. Det er hvert fall lite som minner om oppveksten i hovedstaden eller den hektiske studenthverdagen i Trondheim.

Hvorfor jeg endte opp akkurat her, er ennå uklart for meg. Historien om hvordan jeg endte opp her, begynte for om lag ti år siden. Som så mange andre ting, lærte jeg å elske fransk av min storesøster da hun begynte med fremmedspråk på ungdomsskolen. Denne kjærligheten vokste seg større i løpet av de fem årene med fransk jeg selv senere skulle ha i skolen og i møtet med fransk kultur både på reise og hjemme i Norge. Videre, 15 år gammel dro jeg på min første NUK-leir. Denne uken skulle senere vise seg

å prege resten av livet. Etter videregående begynte jeg på et årsstudium i psykologi i Bergen, og etter ytterligere to år på profesjonsstudiet i Trondheim, var jeg halvveis i psykologutdanningen og fant meg selv innstilt på at jeg skulle ta et år fri. "Vi gjør ikke sånn," sa søsteren min til meg noen uker før jeg dro. "Vi er kjedelig," begge like overrasket over at jeg nå skulle flytte til Frankrike.

Gjennom NUK har også jeg fått utallige kontakter. Via en munk og en søster og enda en søster fikk jeg kontakt med dominikanerinnene her i Langeac. De ønsket meg hjertelig velkommen og ville ha meg her så lenge jeg ønsket. Så nå bor jeg her, i gjesteavdelingen, og hjelper søstrene et par timer om dagen på kjøkkenet, i gjesteavdelingen, i hagen eller på loftet med bokbinding. I tillegg har jeg franskkurs et par timer i uken og frisker opp de kunnskapene jeg en gang hadde også på egenhånd. Jeg begynner hver dag med frokost og så påfølgende messe i kapellet, som ligger omtrent 20 meter bortenfor der jeg sover. Jeg kan delta på

tidebønner som jeg vil og be rosenkransen sammen med søstrene hver dag. De har utstyrt meg med både brevarium og bibel på fransk, og jeg kjenner meg godt rustet. Men for hva?

Da jeg fikk et siste overblikk over Trondheim mens toget sakte kjørte fra stasjonen i retning Oslo i høst, tok jeg meg selv i å tenke "hvorfor gjør jeg dette mot meg selv?" De to årene i Trondheim har vært utrolig fine. Jeg har fylt hverdagen til randen med studier, utallige frivillige verv, dansing og deltidsarbeid – alle ting som har blitt meg kjær. "Hvorfor har jeg en trang, på grensen til selvpining, til å rive meg opp med rota og kaste meg selv ut i det ukjente?" I ettertiden virker det klarere; fordi det ikke er nok. Uansett hvor mye jeg klarer å gjennomføre i løpet av en dag, våkner jeg like søkende morgenen etter. Søkende etter noe mer, kanskje noe større, en vanskeligere utfordring å mestre. Det kan kjennes ut som om jeg famler rundt i mørket. Å være praktiserende troende i sekulære Norge byr på sine utfordringer, hvilket vi

Uansett hvor mye jeg klarer å gjennomføre i løpet av en dag, våkner jeg like søkende morgenen etter.

alle kjenner på, så jeg bestemte meg for å ta dette året dels for å kunne senke skuldrene og søke Ham jeg virkelig leter etter i alt.

Jeg er så heldig at jeg fikk tilbringe en helg med noen studenter som var her hos søstrene på retrett. Språkferdighetene er ennå en utfordring, men tilstrekkelige for å kunne delta i det de kalte "spirituelle samtaler", hvor vi parvis utvekslet erfaringer og utfordringer. Det var særlig én samtale som skulle vise seg å gjøre den største forskjellen for mitt opphold så langt. "Un chrétien seul est un chrétien en danger," sa hun – en kristen alene er en kristen i fare. Følelsen av å være alene som kristen, som hvert fall jeg har kjent på hjemme i Norge, er ikke en så fjern følelse i Frankrike heller, viser det seg. Jeg fant meg i midlertidig på samme sted som disse studentene i søken etter akkurat det samme – å kunne få åndelig påfyll i et fellesskap.

Selv om forskjellen mellom Frankrike og Norge kanskje ikke er like stor som jeg i utgangspunktet trodde, har jeg

funnet noe her som jeg ikke klarte å finne hjemme. Akkurat hva det er, klarer jeg ikke å sette fingeren på. Lysere og varmere dager i det sørlige Europa? En betydelig mindre hektisk hverdag? Messe hver dag og et kapell til disposisjon? Søstrene, som har tatt meg til seg og som er blant de mest fordomsfrie menneskene jeg noen gang har møtt? Kanskje er det særlig det siste som gjør den største forskjellen. Møte med mennesker som søker det samme som meg selv og anledning til å tilbringe tid og dele erfaringer med disse. Det blir plutselig så tydelig for meg hvilken kjærlighet som er nedfelt i mennesket og hvem det er vi ligner.

Som volontør hos søstrene opplever jeg å være en mellomting mellom en del av søstrenes fellesskap og en av de mange reisende som tilbringer noen dager her. Disse går lange turer i fjellet, er på retrett og nyter fire-fem retter til både lunsj og middag (som jeg har lært er typisk fransk), hvilket jeg også har gjort. For utover de få timene jeg arbeider med søstrene, er jeg fri til å disponere tiden min akkurat

slik jeg ønsker. Friheten gir meg rett til å delta på og avstå fra det som er tilgjengelig for meg. Jeg velger å bruke den til å be i fellesskap og i stillhet, for her kjenner jeg meg i varmen av verdens lys. Her samler jeg krefter for det som vil møte meg når det igjen blir høst og mørket stort. Jeg har innsett hvor utrolig det er at denne muligheten er gitt meg.

EN NY VÅR FOR VÅRE NYE UNGE!

■ **Kjære medlemmer!** **Dere fortjener en oppdat- tering.**

I NUK er det travelt om dagen, også i kulissene. Blant annet har vi i Arbeidsutvalget arrangert NUK-tur for å feire messe med Paven i Sverige, kirkevigsel i Trondheim, møtt Caritas, Biskop Eidsvig, Pastoralrådet og Prestemøtet, fått inn to nye fast ansatte i staben i tillegg til vår nye ungdomsprest, gjenopptatt utgivelsen av Credimus og vedtatt ny økonomisk instruks. Dette er gjør vi for at resten av NUK skal fungere best mulig, både i lokallagene og på nasjonale arrangement slik som suksessene Høstsamling og Adventsaksjonshelg nettopp var. Det skal være travelt, for vi har et viktig oppdrag: Vi skal samle Kirkens unge i et levende fellesskap!

Høstsamling og Adventshelg er på Mariaholm. Hvorfor kommer vi ikke heller til deg, i din menighet, og arrangerer noe der?

Det enkle svaret er kapasitet – det er ikke mulig å besøke alle menighetene ofte nok fra sentralt hold til at det gjør en varig forskjell. Men det er viktig å huske at NUK likevel er der: Det er de lokale medlemmene som har kapasitet og mulighet til å gjøre en varig forskjell lokalt, og NUK sentralt gjør alt for å legge til rette for dette. Det er allerede til mye god aktivitet i lokallagene! Spør om råd, om ressurser, om veiledning, så får du vanligvis det du ber om.

Når vi prioriterer å ansette i staben, er det for å skaffe mennesker som kan ta telefonen når du ringer, og vet hva slags støtteordninger du kan benytte deg av for å finansiere en tur. Vi lærer ledere hva som skal til for å lage et godt arrangement, så de kan gjøre dette i menighetene. Vi forsøker å samle alle unge med en fellesskapsfølelse og bevissthet rundt troen gjennom bladene og arrangementene. Når vi forstår hverandres behov og egenskaper, vil vi kunne samarbeide slik at vårt

arbeid kan bære frukter for Kirkens unge. I årets arbeidsprogram ligger det mye spennende. Vi skal studere grundig hvordan vi best kan inkludere flere unge som har en «halv fot i Kirken» og i vår organisasjon. Vi skal få flere medlemmer slik at vi blir et større og sterkere fellesskap, som kan oppnå vår formålsparagraf i mye større grad! NUK er ikke bare for de frommeste. Alle kan være med, og hverken mindreverdighet eller hovmod har plass hos oss. Vi skal invitere Barne- og ungdomsarbeidere fra hele landet til seminar for å samarbeide om gode lokallag – og vi vil satse på gruppen fra 18-30 år i nasjonal sammenheng, slik at de blir rustet til å lede lokallag med de yngre i hver menighet. Vi vil bruke vår nye kommunikasjonsmedarbeider til å synliggjøre mulighetene og gleden i NUK, og ser frem mot Landsstyremøtet 13.-15. januar!

**I Kristus,
Joakim Ramse
NUKs leder**

PAVEN KOM, VI TOK IMOT HAM!

Den norske NUK-delegasjonen i Malmö, klare for messe med Pave Frans

■ **Søndag 30. oktober reiste 18 unge voksne katolikker fra Oslo til Malmö for å ta imot Pave Frans, som gjestet Norden for aller første gang.**

Anledningen var at det nå er 500 år siden reformasjonen. Søndag 30. oktober kjørte vi, 18 unge voksne katolikker, fra Oslo til Malmö, fulle av forventninger og med bilene fulle av god, medbragt niste.

Vi ble godt mottatt av Sveriges Unge Katolikker (SUK) på *Latinskolan* i Malmö sentrum, der til og med NRK hadde troppet opp for å intervju oss. Mandag 31. oktober deltok Paven – og flere av våre pilegrimer, på en økumenisk

event i Malmö arena, der det kristne fellesskapet og framtidig økumenisk samhold og samarbeid sto på dagsorden.

Høydepunktet for oss alle var nok likevel utendørsmessen på Swedbank Stadion, feiret av Paven selv. Dette var en vakker opplevelse, og det var virkelig stort å få se Paven og å få ta del i hans besøk.

Neste gang håper vi det er Norge som står for tur!

10 MORSOMME FAKTA OM DEN KATOLSKE TRO

■ Den katolske tro har mange forskjellig skikker og ritualer. Mange av dem er forholdsvis ukjente for mange av oss. Vi håper med denne artikkelen å kunne styrke kunnskapen rundt de små detaljene i vår katolske tro.

1

I adventstiden har vi adventskranser som består av fire lys. Vi tenner ett lys hver søndag i advent. Tre av lysene er fiolette fordi dette er advent- og fastens farge i den katolske kirke. Det lyset vi tenner tredje søndag i advent er rosa. Dette symboliserer den kristne juleglede. I begynnelsen av inngangsverset blir det sagt "gled dere" (latinsk: gaudete).

2

Vi har i dag en kaffetype som man blant annet får på kafeer. Denne kaffetyper er oppkaldt etter fargen på kappen til en munkeorden. Nemlig Cappuccino, oppkalt etter kapusinerordenen.

3

I kirken har vi et rom som blir kaldt for våpenrommet. Dette rommet ble bygget på den tiden det var vanlig å bære våpen og i våpenrommet kunne man legge igjen våpenet sitt utenfor selve kirkerommet.

4

Vi har kun en katolsk kirkegård her i Norge. Den ligger i Tromsø.

5

Organisasjonen som vi i dag kjenner som NUK (Norges Unge Katolikker) ble stiftet i 1947. I begynnelsen var navnet UNKF (Unge Norske Katolikkere Forbund).

6

Hokus pokus stammer fra "Hoc est corpus Christi" som betyr, "Dette er Kristi legeme". Tidligere ble messene feiret på latin, og folk forstod ikke hva som ble sagt under nattverdsritualet. Som følge av dette trodde menigheten trodde at presten sa en trylleformel, "Hokus pokus".

7

I 855 e.kr. hadde man en pave som het Johanne som man trodde var en mann da hun ble valgt. Hun kledde seg som en mann, men i virkeligheten var hun kvinne.

8

Vi bruker røkelse i kirken fordi det er en gammel jødisk skikk. Når de ofret dyr ved å brenne dem (brennoffer) steg røken opp til Herren. Dette fordi han skulle vite at man ofret til ham, og fordi lukten var behagelig for ham.

9

Vi dypper fingrene i vievannet når vi går inn i kirken som er form for en symbolsk renselse før vi skal møte Den hellige. De kristne gjør korsets tegn etter at fingrene er dyppet i vievannet.

10

Man kan ikke bruke farris eller brus til å døpe barn. Det skal kun være naturlig rent vann som ikke er tilsatt noen ting. Ellers blir sakramentet ugyldig.

Kilder:

Katolsk. No, Broen, Gunther Zerener: Det skjedde i de dager...

Fra vigilien på Campus Misericordiae under Verdensungdomsdagen i Krakow, sommeren 2016

**NORGES
UNGE
KATOLIKKER**

WWW.NUK.NO

”

Slik jeg ser det, er Gud det lyset som skinner gjennom mørket, selv om det ikke oppløser det, og en gnist av guddommelig lys er i oss alle.

- Pave Frans

Scan og les mer
Credimus!